

Sielewski — Strasoldo.
En Emigrantskæbne.
Af Egil Snorrason.

Af den i Østrig kjendte udbredte, fra Landskabet Friaul stammende adelige Slægt *Strasoldo*¹⁾, er et Medlem ved Skæbnens Ugunst kommet til Danmark, hvorfra han, trods et Par Forsøg, ikke formaaede at komme væk, og hvor han efter et langt, trangt godt fyrretyveaarigt Ophold endelig fandt sin Død i 1824.

Denne Mand er *Rudolph Romuald Sielewski*, Greve à *Strasoldo*, som ved kongelig Resolution af 30te Marts 1785 under Navnet »*Selevski*« faar »Tilladelse at indtræde indtil videre i Directionen for Vores Kongelige Danske Dug Manufactur paa Blaagaard med Interims Stemmeretlighed ligesom enhver af Directionens øvrige Membra, samt Authorisation til ved Manufacturet at antage sig de Forretninger, som af Directionen i Besynderlighed maatte ham anbetroes, imod af Commerciens Fonds for hans Arbejde at tillægges en passelig Godtgjørelse, hvis Beløb nærmere kan bestemmes, naar Directionens Indberetning indkommer om hans befundne Bekvemhed og Duelighed«²⁾).

Han benævnes ved denne Lejlighed alene under Navnet *Selevski* — *Sielewski* skriver han det altid selv — ligesom han stedse i sit Forhold til sin Virksomhed paa Blaagaard gaar under dette Navn, som sikkert er et paataget Navn, hvad han vel maa have haft sine Grunde til.

Ved sin Udnævnelse i 1785 har han allerede været en Aarrække her i Landet, idet han, da han under 9de Februar 1787 søger om at erholde Indfødsret, hvad han opnaar ved Patent af 16de Februar 1788³⁾, anfører, at han har været her med Familie i syv Aar, saa han skulde altsaa være ankommet hertil i 1780, og i hvert Fald har han været her i Aaret 1782, hvad der fremgaar af den i Kjøbenhavn værende Romersk Catholske Menigheds Daabsbog, hvorefter der den 29de August 1782 døbes et Pigebarn *Marie Elisabeth Selevski*, født den 23de s. M., »*filiam legitimam*« — hvad der dog er overstreget i Texten — af *Romuald Selevski* og *Theresia Selevsky*. Som Gudforældre: *A. Galeoti* og *Elisabeth Frontin* og som Faddere *Peter Peschier* og *Maria Stander*.

Dette er for Resten den eneste Gang Grev Strasoldo forekommer i levende Live i Menighedens Archivalier, hvor han først atter findes mange Aar senere ved sin Død.

Derimod kan man finde ham dels gennem hans Forbindelse med Blaagaard og dels gennem Folketællingerne i 1787 og 1801.

Paa Folketællingen 1787 findes han i Kjøbenhavns Kjøbmager Qvarteer Nr. 43, boende paa Østergade nuværende Nr. 38, hvor han og hans Familie anføres saaledes: R o m o a l S i e l e w s k y, Herre, 44 Aar, 1ste Ægteskab, Directeur ved Blaagaard, Theresia Neig, Kone, 30 Aar, 1ste Ægteskab, med Børnene: Joseph Sielesky, 12 Aar, Til Søes, Rose Sielesky, 10 Aar, Carl Sielesky, 3 Aar, Ludvig Sielesky, 2 Aar og Datteren Wilhelm: Sielesky, 1 Aar, samt Tjenestepigerne Friderica Wilman, 25 Aar, og Giertrud N: Datter, 20 Aar, begge ugifte.

Som hans Hustru anføres Theresia Neig, 30 Aar gammel, og hun er formentlig identisk med den ved den foranciterede Daabs-handling som Moder til Barnet Maria Elisabeth anførte Theresia Sielevski, og da dette Barn ikke anføres paa Folketællingslisten for 1787, maa det formodes at være død allerede paa dette Tidspunkt. Forældrene anføres som værende »i første Ægteskab« og alle de paa Listen anførte fem Børn skulde herefter være Helsødskende, men hverken det ene eller det andet kan være rigtigt. Mange Aar senere⁴) — i 1821 — legitimerer han, som det nærmere vil fremgaa af det følgende, de tre yngste Børn og fortæller ved denne Lejlighed, at han, efter at han har forladt Polen — hvad der sikkert er skeet i 1780 — flere Gange har tilskrevet sin Gemalinde, Fru Grevinde Anna Marie Sziermay, og bedt hende om at ville komme og leve sammen med ham, men hun frygtede det nordlige Clima og blev borte, hvorfor han maatte vove et Skridt imod Loven, udenfor Loven at leve sammen med en Person med hvilken han har haft flere Børn, af hvilke tre endnu er i Live, og det er disse tre, nemlig de paa Folketællingen anførte yngste tre, Carl, Ludvig og Vilhelmine, som han altsaa legitimerer. Af Sønnen Ludvig Ignatius' ved hans Skifte i 1840 værende Daabsattest⁵), som vi senere skal komme nærmere til, fremgaaer det, at dette Barns Moder — og hun maa sikkert være »den Person«, Grev Strasoldo hentyder til i Kuldlysningsdeclarationen, ligesom hun sikkert har været Moderen til disse hans tre udenfor legitimt Ægteskab fødte Børn — har været Theresia de Neel, der selv var en Datter af det i Palatinatet Krakov hjemmehørende Ægtepar Alexander de Neel og Elisabeth Wirzawski. Naar henses til den Maade, han ved Legitimationen i 1821 omtaler Børnenes Moder blot som »en Person«, han har samlevet med, vil jeg formode, at hun næppe har hørt til samme Niveau som han og hans »Gemalinde, Fru Grevinde

Anna Marie Sziermay«, og seer man hen til hans Ankomst her til Landet, kan jeg snarest formode, at Sagen har forholdt sig saaledes, at han, der ved Fødsel har stammet fra det under Østrig da hørende Landskab Friaul, maa være kommet til Polen, hvor han vist har blandet sig stærkt op i de dér saa forviklede og urolige Forhold i Aarene efter dette Lands første Deling i 1773, og han har vist sluttet sig til det Parti, der kæmpede for Polens Selvstændighed. Om han under disse Forhold har lagt sig ud med sit Stamland Østrig, skal jeg ikke kunne sige, men nogen Grund maa der have været til, at han, da han forlader Polen, ikke søger til Østrig, men her til Danmark, og ingensinde sees han at have søgt Forbindelse med Østrig, og først da Friaul er løst fra Forbindelsen med Østrig, søger han at genvinde i Friaul Besiddelser, han mener sig berettiget til. Omkring 1780 maa han have følt Forholdene i Polen saa uholdbare, at han har forladt Landet, ved hvilken Lejlighed han har medtaget sine to legitime Børn, Joseph og Rosa, henholdsvis fem og tre Aar, og til deres Pasning og Pleje medført Børnenes Barnepige Theresia de Neel, og muligvis har Ægteparret, ligesom Barnepigen, været hjemmehørende i Krakow eller deromkring. Da hans legitime Hustru derefter ikke har haft Lyst eller Mod til at følge ham i hans Landflygtighed, er Forbindelsen opstaaet mellem ham og Theresia de Neel, som han altsaa overfor Offentligheden fremstiller som sin Hustru.

Grev Strasoldo's videre Liv kan væsentlig følges gennem hans forskellige Henvendelser til det Kongelige General Land Oeconomie og Commerce Collegium, hvorunder Manufacturet sorterer, og hans Henvendelser drejer sig i det væsentlige om mere Arbejde for derigennem at faa større Indtægter, og det sees, at han fra 1790 har siddet i saare vanskelige pecuniære Forhold. Familien boer omkring 1790 i Store Færgestræde 37, men fra 1792 findes den bosat i Academiegaden 22⁶ — nuværende Fredericiagade 27 —, hvor den vist stadig har beboet en Lejlighed i en Bagbygning ud til den ufuldførte Marmorkirke, hvortil Greven trods en aarelang Fraværelse vender tilbage og ender sit Liv i 1824.

Der er noget Kludder her — som slet ikke sjældent — i Vejvisernes Angivelser, idet Grev Strasoldo første Gang i 1792 boer i Nr. 225, og saa for en længere Aarrække lige til 1807 i Nr. 227, men da han ved Folketællingen 1801, som i 1792, findes boende Nr. 226 A, tør man vist gaa ud fra, at han hele Tiden har haft den samme Lejlighed, som for Resten er den, der omtales i Carl Bernhards i Musæum offentliggjorte Erindringer 1890, Bind I, Side 75.

Ejendommen Matr. Nr. 226 A af Sanct Annæ Øster Qvarteer er en Parcel af den Quarré, der laa mellem Bredgade, Academiegade,

Store Kongensgade og Prinsessegaden (ud til Marmorkirkens Tomt) og som af Frederik den 4de under 27de November 1722⁶⁾ var skænket til et Consortium af fem Personer, Nicolaj Burmester, Hans Jørgen Kirksteen, Peter Wartberg, Rasmus Æreboe og Jens Lassen til Oprettelsen af en »saa kaldet Delfs porcelins eller hollandsk Steentøjs fabriqve«. Fra disse og deres Arvinger samles Quarré'en i 1750 ved sex forskellige Skjøder paa een Haand, hvorefter den atter deles, idet omtrent den ene Tredjedel med Facader ud til Academiegade, St. Kongensgade og Prinsessegaden deles i to omtrent ligestore Parceller, 226 B paa Hjørnet af Academiegaden og Store Kongensgade, og 226 C paa Hjørnet af Store Kongensgade og Prinsessgaden, medens Resten af Ejendommen med Facader til Academiegaden, Bredgade og Prinsessegaden bliver tilbage som Nr. 226 A. Paa denne store Grund med Facade til Academiegaden laa en i Tiden 1770—80 opført Hovedbygning og over Gaarden laa den Bagbygning, hvor Strasoldo havde til Huse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det er det samme Hus, der ligger der den Dag endnu [1932]^{7a)}.

Da hans Embedsvirksomhed vel næppe har lagt større Beslag paa ham og i hvert Fald absolut ikke har givet ham et rimeligt Udkomme, har han søgt at forbedre sine Indtægter ved at give Undervisning i Sprog og Tegning. I 1798, da han omtaler Sagen^{7b)}, beklager han, at han, efter i 1795 at være kommen til Skade med sin Fod, ikke som før kan løbe Byen rundt for sine Informationer, saa denne Udvej maa han altsaa allerede tidlig have prøvet.

Han er stadig plaget af Pengevanskeligheder og Aagerkarle, men i 1794 prøver han paa at komme ud af det hele og søger i Februar 1794⁸⁾ om Rejsetilladelse paa tre Aar, for at foretage en Rejse til Polen, hvor han venter at kunne komme i Besiddelse af nogle Midler. Han erholder baade Rejsetilladelse, Pas og Lov at beholde Gage i den Tid, men allerede Aaret efter synes han at være kommet tilbage, idet der 28de Februar 1795 ved et indtruffet Dødsfald er blevet en Post ledig, som han søger under 21de Marts s. A.⁹⁾, og ved Kjøbenhavns Ildebrand 5te—7de Juni 1795 er han her, idet han nogle Aar senere ved at berette, at han ved at hjælpe en Ven under Branden har faaet sin Fod beskadiget, hvad han endnu 1798 stadig har Kvaler af⁷⁾. Ellers vender han mange Aar efter tilbage til denne Rejse, og det sees, at det er Polens Forhold, der har givet Anledning til Rejsen. Han synes at have haft eller ment at kunne forvente Bistand fra Polens hidtidige Gesandt her, A n k e w i t z, men beklager saa¹⁰⁾, at Kosciusko' og Dombrowski's Opstand i 1794 har ødelagt det for ham, og tre af hans Støtter — mulig hentyder han her til de tre fornævnte Polakker — bleve fangne og han selv maatte takke sin Skjæbne, at han slap til Berlin.

Hans Forhold efter hans Hjemkomst fra denne Rejse og Tiden derefter belyses ganske godt af en Correspondance der findes i Finants Collegiet, hvortil et fra ham fremkommet Andragende er oversendt med Commerce Collegiets Bemærkninger^{7b}).

Han anmoder om Forbedringer i sine Kaar som han har søgt at forbedre ved Informationer og beklager sig stilfærdigt over den skrappe Concurrence fra de nu saa talrige Emigranter, »welche eben so gern als ich, zu wunschen sich damit beschäftigen und ihren Unterhalt darin suchen«. Collegiet synes egentlig ganske at holde med ham og efter kort at have refereret, at han er blevet ansat 30te Marts 1785 med en Gratification af 200 Rdlr. af Commerciens Fonds, hedder det: »Han er siden vedblevet disse Forretninger, uden at der hidtil har været nogen Lejlighed til Forbedring af hans Indkomster, da desuden ingen Gage finder Sted for Medlemmerne af Manufacturets Direction«. Da den ham tillagte Gratification »ikke længere er tilstrækkelig til hans og Børns Underhold« og han formedelst et Svagheds Tilfælde ikke mere er i Stand til uden for sine Forretninger at erhverve noget ved Informationer o. s. v., henstilles det til Finants Collegiet »hvorvidt samme maatte finde det rimeligt at bidrage til hans Lettelse, eller gjør Brug af hans Tjeneste udi noget Fag, hvorved hans Vilkaars Forbedring kunde foranlediges«.

Gagen omtales som utilstrækkelig til »hans og Børns« Underholdning, saa jeg vil næsten antage, at Theresia de Neel ved denne Tid — 10de Februar 1798 — allerede er død.

Hans Forhold til Blaagaard har efter hans Hjemkomst vist været saare løst. Han kaldes saaledes endda et Par Gange »forhenværende« Directeur¹¹), og hans Emolumenter har vist allerede 1794 ved hans Afrejse for de kommende tre Aar været ydet ham i Forstrækninger eller Forskud, men lidt efter lidt synes han stille at være gledet ind i Forholdene med stadige Ansøgninger om mere Arbejde eller Forbedring og i hvert Fald om Forskud.

Ved Folketællingen 1801 findes Strasoldo boende i Kjøbenhavns Sanct Annæ Øster Qvarteer som den 155de Familie i Ejendommen Matr.-Nr. 226 A i Academiegaden—Fredericiagade 27. Familien bestaar af: Romuald Sielewsky, Husfader, 59 Aar, Enkemand 1ste Gang, Directeur ved det kgl. Manufactur, Sønnerne Carl, 17 Aar, og Ludvig, 13 Aar, begge paa en Rejse til Ostindien, samt den ugifte, nu 42aarige Tjenestepige Friderikke Wilmann.

Han angiver sig altsaa her som »Enkemand 1ste Gang«, hvorfor det sees, at Theresia de Neel er død, og han boer alene tilbage med den ældste af Tjenestepigerne fra 1787. De to ældste Børn, Joseph og Rose, er forsvundne, enten de nu er døde eller maaske paa en eller anden Maade er kommet tilbage til hans legitime Hustru.

De to Sønner, Carl og Ludvig, af hans Forbindelse med Theresia de Neel, er sendt paa Rejse til Ostindien, men hvad den yngste Datter, Wilhelmine Henrica, angaar, saa kan det ikke være paa Grund af Dødsfald, at hun er udgaaet, idet vi alt ved, at hun i 1821 bliver legitimeret. Et Tilfælde har spillet mig hende i Hænde, idet jeg paa Folketællingen 1801 har fundet boende i Kjøbenhavns Øster Quarteer Nr. 2 & 3: Admiralinde Dorthea Lous, 37 Aar, Enke efter 1ste Ægteskab, Lever af sine Midler. Wilhelmine Henriette Strasoldo, et antaget Barn, 14 Aar og ugift, samt Helge Jørgensen, Tjener, 19 Aar, ugift.

Familien Lous har efter Vejviseren boet Store Kongensgade 226, som maa være Sanct Annæ Øster Quarteer Nr. 226 enten B eller C. Her i Nabolaget af Strasoldo's Bopæl maa Admiralinden have lært Barnet at kjende og rimeligvis i Anledning af Barnets Moders, Theresia de Neels, Død har hun taget Barnet til sig, vel næppe for at adoptere det, men vel snarere for at benytte hende som en muligt lidt bedre Kammerjomfru. At Admiralinden, der ved Mandens Død den 3die Juli 1797 er blevet Enke, har haft Forbindelse med Grev Strasoldo fremgaar af, at da Admiralindens eneste Datter, Mette Christine Lous, den 12te Juli 1800 er blevet gift med Caspar Herman Benzon og der den 13de November 1801 oprettes Testamente¹²⁾ af de Nygifte, underskriver som Vitterlighedsvidne: »Rudolph Strasoldo Sielewski« og sætter det af ham ogsaa ved andre Lejligheder brugte Segl ved, der kun indeholder Bogstaverne R. og S. sammenslyngede. Det er første Gang, jeg seer ham kalde sig ved Navnet »Strasoldo«.

De to Sønner, Carl og Ludvig, har han dog snart faaet hjem igen, hvad der sees af, at 11te Februar 1807¹³⁾ henvender Herbergerer E (v e r t) M ø l l e r — der er Restaurateuren fra Hjørnet af Kongens Nytorv og Vingaardsstræde 139 eller Hotel du grand Nord — sig til Commerce Collegiet, idet han anfører, at Hr. Strasoldo-Sielewski gennem tre Aar fra 1802—1805 har faaet Mad fra ham til sig og to voksne Sønner — som altsaa i det Tidsrum har været her i Byen — hvorfor Strasoldo er blevet Herbergeren 762 Rdl. 81 Sk. skyldig, og til disse Penge vil Tracteuren gjerne forhjælpes eller have Lov at sætte Debitor i Gældsængsel. Med dette forholder det sig saaledes: Strasoldo har under sin sædvanlige trange Kamp for Udkommet, i 1806, begunstiget af visse Omstændigheder, besluttet sig til et Forsøg paa at komme i Besiddelse af nogle Værdier, han mener at have Krav paa i sit Fædreland Friaul, hvortil han i December 1805, efter i Kiel at have foredraget Kronprinsen Sagen, har faaet fornøden Tilladelse, Pas o. s. v.¹⁴⁾.

Da han i Aaret 1811 endelig kommer tilbage fra denne Expedition, beretter han¹⁵⁾, at han nu er vendt tilbage fra sin Rejse

til Kongeriget Italien, og at Øjemedet med hans Rejse var at bringe Familieanliggender i Orden, især da alle Godsbesiddere, fra Frankrigs Side, vare opfordrede under Tab af deres Besiddelser, at regulere deres Contributions Afgift med »den sidst værende Aerario«. Den Opfordring fra fransk Side maa ses paa Baggrund af Napoleons Krig med Østrig i 1805, der endte med Freden i Pressburg den 26de December 1805, ved hvilken Lejlighed Østrig blandt andet afstod Venezia og Friaul til det af Napoleon oprettede Kongerige Italien. Det synes saaledes, at Strasoldo ved Arv eller paa anden Maade maa have haft Krav paa visse Besiddelser, som han nu har ment at kunne føre igennem.

Strasoldo beretter dernæst videre, at »allerede var dette be-drevet paa det bedste i 2 Aar, da mit ulykkelige Fædreland, Hertugdømmet Friaul, ved Østrigernes Angreb, tredie Gang, blev Krigs-theatret, og jeg, ligesom mange andre, maatte fjerne mig derfra, hvorved jeg maatte give Slip paa alle Indkomster«. Herefter synes han jo en Stund at være naaet til Friaul og at være tiltraadt sine Besiddelser, hvad Krigen 1809 mellem Frankrig og Østrig atter odelægger.

Nogen lang Tid kan Strasoldo dog næppe have været i Italien. Han har som alt anført faaet Tilladelse og Pas i December 1806 og i Februar 1807 siger Collegiet at han er bortrejst. Videre langt synes han dog ikke straks at være kommet, da han efter Bladet »Dagen« for 13de Juni 1807, Nr. 98, endnu den 5te s. M. sees at have været i Altona, hvor han endda synes at have været nogle Maaneder, og har været optaget med at hjælpe en Mand, der skulde give nogle Concerter i Altona og Hamborg, og, hvad der er det mærkeligste ved det hele, skulde finansieres af Strasoldo. Skøndt han ved denne Lejlighed udtaler, at han næppe vil kunne foretage sin paatænkte Rejse til Polen og Friaul, maa han alligevel være kommet af Sted, og det næste Livstegn vi har fra ham er i November 1808, hvor han, efter en fra ham til Bank Kontoret i Kjøbenhavn rettet Henvendelse, der gaar videre til Collegiet, i Efter-aaret 1808 sees at have været i Frankfurt am Mayn¹⁶). Næste Gang vi før hans Hjemkomst i Maj 1811 hører om ham, er i en fra ham til Collegiet rettet Skrivelse, dateret Paris 2den Januar 1811¹⁷), der fortæller, at han foreløbig sidder fast i Paris. Ved Hjemkomsten til Kjøbenhavn lidt senere paa Aaret siger han altsaa, at han har været i Italien, men intet har opnaaet. Han tager det dog meget roligt og filosofierer fredsommeligt og ligevægtigt over, at det synes at være hans Bestemmelse aldrig at vorde rig, men da han haver lært at undvære Rigdom saa skatter han sig lykkelig ved Indfødsretten, der har givet ham et andet Fædreland, hvis Naade han ved trediveaarig Tjeneste haver haft de største Prøver paa.

At han endelig slutter Brevet med Anmodning om et Tillæg udover »min ringe Løn eller Emolument, der udgjør 300 Rdlr.«, overrasker absolut ikke. Collegiet, der har undersøgt Forholdet, gjør hans Debet op til 1134 Rd. 23 sk.

Efter dette glider han igien stille ind i det daglige Liv, hvor han synes at have beholdt sine smaa Emolumenter uden der vist er stillet større Krav til ham. Han rykker atter ind i Lejligheden i Academiegaden, hvor han findes i Indqvarterings Mandtallet 1812 som »Grev Strasoldo«. Og han giver Informationer; saaledes omtaler Dahlerup i sine Erindringer¹⁸), at han i 1814 sammen med to Kammerater tog »Undervisning i det italienske Sprog af en emigreret Greve Strasoldo de Zelewski —«. »Navnet Strasoldo« benytter han sig nu af i Vejviseren fra 1815—16 til sin Død, og i Omtale kaldes han »Grev Strasoldo«. Han synes at have levet stille og fredeligt som af Carl Bernhard skildret, accepteret i det gode Selskab og for Resten syslende med sine Blomster. Han, der maa være født omkring 1740, dør endelig af Alderdomssvaghed den 24de October 1824 og begraves paa Assistents Kirkegaards catholske Afdeling, hvad der fremgaar af den herværende Romersk-Catholske Menigheds Begravelsesbog, hvor han ganske gaadefuldt anføres som: »Graf Rudolph Caspar von Strasoldo«.

Han synes at have bevaret sit gode Helbred omtrent til det sidste. Af Papirer paa hans Skifte¹⁹) kan det ses, at han endnu i Tiden fra 3die Marts til 29de Maj 1824 jævnlig er kjørt i Besøg, og de Steder, han har gæstet, er Minister Rosenkrantz, den engelske Minister, Hotel du Nord, Cancelliet og Thotts Palais, saa det hele falder godt nok sammen med Carl Bernhards Beretning i »Musæum«. Af Skiftet sees det ogsaa, at han, som tidligere, har levet en garcon og faaet sin Mad hentet fra en Tracteur, som hans Tjenestepige har hentet til ham. Han har ved sin Død kun det nødtørftigste Bohave og om nogen Arv til Børnene er der ikke Tale.

Før sin Død har han legitimeret de tre Børn, han har haft med Theresia de Neel. Dette fremgaar af et Par Documenter der findes 1840 paa Skiftet⁴) efter hans Søn, Louis Ignatius, og herigjennem giver den gamle Grev Strasoldo, der ellers Livet igjennem har været tavs om sin Afstamning, os bevidst en Del positive Oplysninger.

Disse Documenter er deels en Daabsattest for Sønnen Louis Ignatius og deels en til dansk oversat »Copi« af det Document, hvorved han i 1821 legitimerede Børnene.

Daabsattesten er saalydende:

Ignatius Ludovicus.

Anno Domini 1786.

Infrascriptus, in Provincia Castellæ ordinis Beatæ Mariæ de Mercede-Redemptionis Captivorum religiosum professor, in præsentique Regiæ Catholicæ Majestatis in hac Haffniensi Curia

Capellæ Presbiter Sacellanus attestor; hodie nona Februarij anni millesimi Septingentesimi octoagesimi sexti, Parvulum, hora quarta post meridiem vigesimæ secundæ januarij eiusdem anni ex Rodolpho Romualdo Sielewski S. R. I. Comiti a Strasoldo et Cassandræ de Nizer filio et Theresia de Neel Alexandri de Neel et Elisabeth Wirzowski filia, Conjugibus in Palatinatu Cracoviensi domiciliantis, Pater vero Medeæ in Ducatu Foruliesi ortus, natum ista Capella ad baptisandum fuisse præsentatum; meque ipsum, Ignatium Ludovicum nominatum, oleo Cathecumenorum inunctum, supra sacrum fontem a perillustribus, Domino D. Ignatio Marchione de Muzquiz, Regis Catholici in Aula Danica Ministro Plenipotentiaro, Domina D. Elisabeth Sophia Mercier, Committissa de Fries, Domino Christian de Lerche, et nubili Domina Nicolina Antonetta de Thilisch, Receptum juxta ritum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ baptizasse, sacroque Chrismate dellivisse adstantibus Domino D. Raymundo Lopez huius Legationis pro Secretario et aliis permultis.

Fr. *Dominicus de Ibarra*
Regis Cath. Capella Sacellanus.

Extrait du livre baptistaine
de la Legation de S. M. Catholique
Le Roi d'Espagne.

Præmissam Baptismi notam, ego subscriptus, ex Libris Baptizatorum in Capella Legationis Galliæ in hac Hafniensi Aula Minister Plenipotentiarus Sacre Majestatis Catholicæ Regis Hispaniæ verbaliter adjunctis Familiæ titulis, præsentî Patri, extrahere jussi et in fidem proprio Sigilo amunivi, ex proprio manu Subscripsi.

Hafniæ... Maij 1821.

Josef de Yznardy
y Yzquierdo.

L. S.

[Legation De Espanna
In Dinarmarca].

Det hos Notarius publicus under 19de December 1821 indførte og af Notarius attesterede Legitimations Document af 18de s. M.²⁰), idet jeg foretrækker at benytte Ordlyden af det i Notarialprotokollen indførte Declaration fremfor Texten i den ved Skiftesagens Acter liggende Copi, er saalydende:

»R u d o l p h des Heiligen Römischen Reiches Grafen v o n S t r a s o l d o erklären hiemit durch dieses Document, vor ein Löbliches Oeffentliches Königliches Notariat, seu Notarius publicus: Das er in den ersten Jahren, da er Pohlen verlies, er seiner Gemahlin der Frau Gräfin A n n a M a r i a S z i e r m a y, zum öfftere zugeschrieben und gebeten mit Ihm leben zu wollen, da Sie aber das Nordliche Clima fürchtete endschloss Sie sich nicht dazu.

Er musste also einen Schritt wider die Civil Gesetze wogen, mit einer Person ausser der Ehe leben, mit welcher er mehrere Kinder erzeugt hat, wovon 3 annoch leben.

Carolus Rudolphus wurde in der Königlich Spanischen Capelle den 6 May 1784 durch den damahligen Geistlichen Augustinus de Echberia getauft Ignatius Ludovicus in eben solchen Capella Anno 1786... durch den Priester N. N.

Wilhelmina Henrica in der besagten Capelle, den 18de Juny Anno 1787 durch den Geistlichen Laborde getauft.

Da nun diese Seinen Gemahlin laut Attestat: A. und B. seid den 1ste Augusti Anno 1810 gestorben, so findet sich solcher im Stand, diese seine natürliche Kinder zu legitimiren und in denen Rechte, die ihnen so wohl Denmark als Østerreich in Civil, so wohl als in Erbrechte eingestohen.

Copenhagen, den 18de Decbr. 1821.

Rudolph Gr. von Strasoldo,
Directeur in den Königlichen Manufactur.

L. S.
Deficiente Sigilo Armis.

Stempel.

Ich Unterschriebener G. H. Olsen, Königlicher dänischer Statsrath und einziger N. P. R. etc. bezeuge hiedurch, das des mir von Person wohl bekannte Herr Rudolph Graf von Strasoldo directeur bey den Königlichen Manufacturen hieselbst vor mir erklärt hat, das hiebey geheftede. Document eigenhändig unterschrieben und besiegelt zu haben, so wie er auch ferner erklärte, dass er den Inhalt desselben in jeder Rücksicht ratihabire.

Urkundlich dessen unter meiner Hand und meinen Amts Siegel. Apt. Fr. Gandil.

Hauniæ die 19de Decembris 1821.

G. H. Olsen, Not. Publ.®
L. S.

Af dette Document fremgaar det, at han »Rudolph des Heiligen Römischen Reichs Grafen von Strasoldo« har forladt Polen, og da hans Gemalinde ikke har fulgt ham, saa har han indladt sig med en Kvinde med hvem han har tre Børn, Carl Rudolph, Ignatius Ludvig og Wilhelmine Henrica, som alle tre er døbte af tre forskellige Præster i det kongelige spanske Capel, hvad der forklarer, at disse Børns Daab ikke findes i den herværende Romersk-Catholske Menigheds Daabsbøger, og da Grev Strasoldo's Gemalinde er død allerede 1ste August 1810, legitimerer han nu disse sine 3 naturlige Børn.

Han optræder ved denne Lejlighed som »Grev Strasoldo«, og her er — hvad jeg aldrig har set før — ikke et Ord om »Sielewski«.

I Notarialprotokollen findes under Documentet følgende Paa-tegning: »Af Originalen af foranstaaende Datum er Wilh: Henr: Strasoldo meddeelt en Copie den 27de Septbr. 1831.«

Af den ovenmeldte, for Sønnen Ignatius Ludovicus, udfærdigede Daabsattest af Maj 1821 faar jeg ud, at den herværende spanske Gesandts, mulig ganske private, Præst attesterer, at den 9de Februar 1786 er i Kirken til Daab fremstillet et den 22de Januar s. A. født Drengbarn, hvis Fader er Rudolph Romuald Sielewski, der selv er en Søn af Det hellige Romerske Riges Greve af Strasoldo og Casandra de Nizer, og hvis Moder er Theresia de Neel, der er en Datter af det i Palatinatet Krakow hjemmehørende Ægtepar Alexander de Neel og Elizabeth Wirzawski, men Barnets Fader [Sielewski] stammer fra Medea i Hertugdømmet Friaul, hvorefter som Faddere anføres en Del Personer af det bedste Selskab i Kjøbenhavn med den spanske Gesandt i Spidsen. Af den Daabsattesten givne Paategning fremgaar det, at den er en Extract, Uddrag, af Daabsbogen for hans Catholske Majestæt Kongen af Spanien, hvorefter det hedder, at »foranstaaende Daabsattest har jeg, den spanske Konges Gesandt, ladet uddrage af Daabsbogen i det franske Gesandtskabs Capel, idet jeg i Faderens Nærværelse ordret har tilføjet Familiens (c: Slægtens) Titler«, hvorhos Rigtigheden bekræftes af den i 1821 her værende spanske Gesandt Yzhardy, og Dokumentet er forsynet med Legationens Segl («Legation De Espanna In Dinamarca.»).

Jeg tænker mig, at Sagen er gaaet saadan til: Grev Strasoldo har som Sielewski haft Vrøvl eller Besværligheder af hans og Theresia de Neels første Barns Daab i Aaret 1782 og har derefter, ved Velvillie fra den spanske Gesandts Side, faaet sine tre senere fødte Børn døbt af Gesandtskabets Præst. Da andre Catholiker har kunnet nøjes med den herværende Catholske Menigheds Bistand ved forefaldende Lejligheder, har der næppe i det spanske Gesandtskab existeret en Daabs Protokol, hvorfor man har grebet den Udvej at lade disse tre, vist temmelig enkelt staaende, Daabshandlinger indføre i den franske Legation, hvor der altsaa i en Aarrække fra ca. 1780 til ca. 1820 i hvert Fald har været en saadan Protocol. Da selve Attesten endelig udfærdiges i 1821 for Ignatius Ludovicus, har den gamle Grev Strasoldo øjensynlig personlig henvendt sig til den spanske Gesandt, og da Attesten rimeligvis er udfærdiget med Ignatius' paatænkte Rejse, som vi senere kommer til, for Øje, under hvilken han ønsker at sætte sig i Forbindelse med sin i Italien værende fædrene Slægt, har den gamle Greve ønsket, at Attesten fyldigst muligt skulde bevise Sønnens Afstamning, hvorfor der i Documentet er skeet Tilføjelserne om Faderens og Moderens Afstamning. Mulig har det ogsaa været Grev Strasoldo's Tanke, at

Attesten skulde kunne tjene som Legitimation i Almindelighed, det er jo først et godt halvt Aarstid senere, at Kuldlysningen hos Notarius finder Sted.

Attesten er, som den foreligger med sine Tilføjelser, ikke helt klar, og besynderligt er det saaledes, at Grev Strasoldo ikke har anført sin egen Faders Navn her, hvor han dog næppe ønsker at skjule noget, men det kan vel kun skyldes en gammel Mands Forglemmelse, ligesom det synes kun at være sket med noget Besvær, at han har faaet sat ind sit eget Fødested. Det maa vel erindres, at det er en godt firs-aarig Mand, der ved Indføjelse i Texten, i en allerede eksisterende Daabsattest, har søgt at faa en hel Del Oplysninger indføjet bedst mulig, og de øvrige Agerende ved Lejligheden, den spanske Gesandt, mulig Præsten og en Skriver eller Secretair har vel næppe været særlig interesserede, de har kun ønsket bedst mulig at hjælpe den gamle Mand.

Hvis min Tydning af Daabsattesten er rigtig, faar vi i den Oplysning om, Grev Strasoldo's Moder, Casandra de Nizer, som mulig vil kunne føre til nærmere Oplysning om hans Afstamning, og endelig faar vi at vide, at han stammer »fra«, som vel i denne Forbindelse skal betyde, at han »er født« i Medea i Hertugdømmet Friaul. Efter Wurzbach: Biographisches Lexikon des Kaizerthum Oesterreich, 1879, Bind 39, Side 286, under Artiklen om Slægten Strasoldo, nævnes »Medea« som en Slægten tilhørende Besiddelse i Grevskabet Görtz, og i Rietstap: »Armorial Général, II, Side 852, findes en Linie af Slægten saaledes: Strasoldo, baron de Villanova comte de Medea etc., og mulig har vor Strasoldo hørt til denne Linie af Slægten. Men i hvert Fald tænker jeg, at det bliver i denne Egn, at hans Fødsel maa kunne findes, og her omkring maa vel ogsaa de Ejendomme have ligget, som han i 1807 søger at komme i Besiddelse af.

Vender vi os herefter til den afdøde Grev Strasoldo's tre legitimerede Børn, som er de eneste vi kjende ved hans Død, saa har deres Lod formet sig fuldt saa trist som Faderens. Man kan vel næppe fortænke dem i, nu de var blevet legitimerede, at de ikke har fulgt Carl Bernhards fornuftige Tanke at bortlægge Grevetitlen, det har været dem for fristende af beholde den, og Sønnerne fører den, skjøndt de absolut ikke kan soutenere den. Jeg vil her begynde med den yngste af Sønnerne først.

I g n a t i u s L u d o v i c u s er, efter hans Daabsattest, født 22de Januar 1786⁴). Om hans Barndom vides intet udover Faderens stadig udtalte Ønsker om at ville opdrage ham til et godt og nyttigt Medlem af Samfundet, og da Faderen har givet sig af med at informere, maa det formodes, at han ogsaa har ladet disse sine In-

formationer komme sine Børn til Gode, og det er vel fra ham, at i hvert Fald Sønnen Ignatius har sine Sprogkundskaber. Ellers synes Faderens Indgreb i hans Sønners Opdragelse væsentlig at have indskrænket sig til at sende dem til Søs i en ung Alder, i 1787 seer vi saaledes, at han har sendt sin ældste Søn, Joseph, ud at sejle, tolv Aar gammel, og i 1801 er de andre Sønner, Carl og Ignatius, paa Langfart til Ostindien. Disse to sidste er dog snart efter vendt hjem og har i Aarene 1802 til 1805 øjensynlig været hjemme hos Faderen, hvor de allenfals har faaet Maden. I Juni 1803 søger Faderen et af sine sædvanlige Forskud med den Begrundelse, at der for ham har vist sig en gunstig Lejlighed til at faa hver af sine Sønner anbragt efter deres valgte Bestemmelse for at blive nyttige Borgere i Staten. Hvad det har drejet sig om for den ældste Søns Vedkommende, skal jeg ikke kunne sige, og hvad Ignatius Ludovicus angaar, saa er han i 1806, som det sees af de ved hans Skifte værende Attester, havnet som Extra Skriver ved Sætaten, hvorfra han afskediges i 1815, da Kontoret nedlægges. I dette Tidsrum har han dog et Aarstid gjort Tjeneste som Skibssecretair ved »de franske Skibe i Vlissingen«. Han har derefter gjort Tjeneste som Copist i Kjøbenhavns Fattigvæsens Bogholder og Revisions Kontor fra November 1815 til Udgangen af Maj 1818 og synes derefter at have søgt Ansættelse i Viborg, i hvert Fald har han en under 30te Juli 1818 af Bloch — formentlig Dr. theol. J e n s B l o c h, Biskop i Viborg — udfærdiget Attest, hvor »nærværende talentfulde unge Mand, Hr. Strasoldo-Selevsky, af ædel Herkomst og Opdragelse, som foruden Hans ypperlige Anlæg og Færdighed i Vocal- og Instrumentalmusik, ogsaa forstaaer flere levende Sprog og skriver en god Haand o. s. v.«, anbefales paa det bedste til videre Befordring. Hvad han i de nærmest følgende Aar har haft, kan ikke ses, men han lader ved forskellige Lejligheder skinne igennem, at han har exploiteret sine Færdigheder ved Informationer, hvorved han har faaet samlet sig saa meget, at han i Efteraaret 1822 har vovet sig paa en Rejse til Italien, for igiennem sin derværende Slægt at skaffe sig bedre Vilkaar. Men Ak! — denne Rejse, som kjendes gennem den deraf opstaaede Correspondance mellem Consulatet i Livorno, Commerce Collegiet og Kjøbenhavns Magistrat²¹), har faaet saa bedrøvelig en Gang.

Af Consul B i r c h s Indberetning fra Livorno af 4de August 1823 sees det, at nylig ankom med Capitain B j ø r n fra Kjøbenhavn en vis derfra stammende Hr. Strasoldo — af den medfølgende Regning fremgaar, at Strasoldo allerede ved sin Ankomst den 25de Maj 1823 har maattet indløses hos Capitain Biørn for 80 Lire —, som foregav at have Slægtninge i Pisa og Majland, der vilde tage

sig af ham, men »der sogenannte Oheim in Pisa« gjorde efter hans Tilbagekomst fra Mailand endda Anstalter til ved Politiets Bistand at faa Strasoldo ud af Landet, hvorfor Consulen fandt sig beføjet til omgaaende at foranledige ham hjemsendt med det danske Skib Providentia, Capitain G o t t l o b, og Udgifterne for Consulatet beløber sig til ialt Mrk. 139-1, som ønskes refunderet, og som Strasoldo har angivet, at hans herværende Familie vil betale. Den gamle Grev Strasoldo, der giennem Magistraten bliver afkrævet Beløbet, giver blankt Afslag under Henviisning til sine trange Kaar, og af en Skrivelse fra Sønnen sees det, at Rejsen paa Grund af Havari paa Udturen var trukket saa længe ud, at han allerede ved Ankomsten til Livorno var løbet læns, og hos Familien fandt han den koldeste Modtagelse, og for Resten vil han have staaet i den Formening, at det var den kjølige Familie, der havde paataget sig Omkostningerne ved hans Hjemsendelse, som det aldrig havde været hans Tanke at bebyrde sin gamle Fader med, hvis Kaar han kendte. Han har nu ellers paa Consulatet underskrevet godt nok paa, at han skulde, kunde og vilde refundere Beløbet i Kjøbenhavn. Det vilde til nærmere Oplysning om Strasoldo's Familieforhold have været rart, om Consulen havde anført Navnene paa »der sogenannte Oheim in Pisa« som paa Slægtningene i Mailand. Af »Biografisk Lexikon des Kaiserthum Oesterreich« Bind 39, Side 291, sees det, at en Greve Julius Joseph Strasoldo i 1814 til 1818 er Politidirecteur i Milano og fra 1818 Regeringspræsident smstds.

Af Skiftets Papirer sees det, at Strasoldo i Aaret 1824 har faret som Skibssecretair med Fregatten Freya, med hvilket Skib den senere Christian VIII den Sommer sejlede til Bornholm, og under 30te August 1825 bliver han Mynsterskriver i det holsteenske District med en Gage af 200 Rdlr. Han forbliver dog kun et Par Aar i Embedet, dels er Gagen umulig at leve af i Altona, hvor alt er saa dyrt, og dels har han været plaget af en Øjensygd, hvorfor han søger Afsked og ved kgl. Resolution af 25de Maj 1827 tillægges der ham 100 Rdlr. aarlig i Vartpenge. Han synes derefter at have ernæret sig ved Informationer her i Byen, men i 1831 søger og faar han Tilladelse til i to Aar at nyde sine Vartpenge i Gothenborg. Det kan dog ikke sees, at han har gjort Brug af Tilladelsen, han synes hele Tiden at have haft Lejlighed her i Staden. Under 24de December 1837 faar han Krigs Cancellie Secretairs Character, men da han i 1840 har ansøgt om at faa Søkrigs-Commissairs Character, faar han Afslag den 26de Maj s. A.

Han lever sine sidste Aar i Klareboderne 3, hvor han har lejet Værelse hos en Kunstdrejer Dehsens Enke, A. D e h s e n. Efter

nogle faa Dages Sygeleje paa Frederiks Hospital, afgaar han ved Døden der den 5te September 1840 af Brystbetændelse.

Udover de alt nævnte Papirer paa Skiftet kan det sees, at der har været fremlagt »en af Grev Rudolph Strasoldo under 18de December 1821 udstedt, den 19de s. M. notarialiter attesteret Declaration, hvorved han har legitimeret sine naturlige Børn: Carolus Rudolphus, Ignatius Ludovicus og Wilhelmine Henrica som ægte Børn. Herved Tegningen af et Vaaben, der efter den tilstedeværende Søns [Carl Rudolph] Erklæring er Familiens«. Dette Dokument findes desværre ikke mere ved Sagen. Derimod findes en notarialiter bekræftet til dansk oversat „Copie af Kuldlysnings Declarationen, som er udstedt 27de September 1831 og altsaa synes at maatte være identisk med den Copi, der efter Vedtegning i Notarial Protokollen er udfærdiget til Vilhelmina Henrica Strasoldo, der muligen har benyttet den som Legitimation ved Skiftebehandlingen, og da denne Copi har en Vedtegning paa Foden saalydende: »vidi. B. F. Rönne«, som maa være B o n e F a l c h R ö n n e, Sognepræst i Lyngby 1802—1833, formoder jeg, at hun, da hun skal giftes i 1831, har benyttet den som Legitimation, en Slags Daabsattest. Efter en Copien given Blyantspaategning skal Originalen være vedlagt Revisions Forretningen, men senere er rimeligvis disse to Papirer ombyttede og mon ikke Originalen sluttelig er havnet hos Wilhelmine Strasoldo, som har ladet Copien tilbage i Stedet.

Jeg har under en Retssag fra 1829 stødt paa Ignatius Ludovicus, som Vidne. Han gjør ikke noget betydeligt Indtryk, men synes Hæderligheden selv. Hans Omgang synes at have været Borgerskabet i Kjøbenhavn.

Han er ved sin Død ugift og barnløs. Han efterlader sig kun det Nødtørftigste, saa om nogen Arv efter ham bliver der ikke Tale.

Hvad den ældre Broder C a r l R u d o l p h angaar, er det kun saare lidet jeg ved om ham. Hans tidligste Barndom kjendes saa lidt som den yngre Broders og i 1801 har han altsaa været paa Rejse til Ostindien. Da han senere i Livet og ogsaa her paa Skiftet efter Broderen kalder sig »forhenværende Premierlieutenant i den italienske Hær«, kan man formode, at han har været med Faderen paa dennes Rejse til Italien (Friaul) i 1807, og at det er ved denne Lejlighed, han er kommet i den Vej. Af Vejviseren kan man fra 1821 finde ham boende hos Faderen som »C. Strasoldo, Premierlieutenant«, men allerede fra 1823 er han flyttet til Store Kongensgade 261 og senere i andre selvstændige Lejligheder. Af Folketællingslisterne 1834 og 1840, sees han at have været gift med M a r i a n n e, født D o m a n s k y, i 1834 angives hun at være 44 Aar, og i 1840 til

52 Aar, saa hun er vel altsaa født o. 1793. Ægteskabet kan der vist sættes et Spørgsmaalstegn ved, for da hun den 25de September 1842 dør af Kræft paa Almindeligt Hospital, hvad der er tilføjet den Romersk Catholske Menigheds Begravelsesbog, er der tilføjet senere: »Sie war mit Strasoldo nicht verheirathet sondern mit einen Robert in Rusland und soll eine geborene Domansky gewesen sein. Ihr Mann soll nicht mehr leben«. Lieutenanten synes altsaa at have ført Faderens Traditioner videre. Han selv er ved Hustruens Død i 1842 stærkt reduceret. Han kalder sig Commissionair. Af Papirer paa hans Skifte fremgaar det, at han er død som Patient paa Sanct Hans Hospital den 18de Juni 1844 efter et længere Sygeleje. Han dør barnløs.

Det tredie og yngste af den gamle Grev Strasoldo og Theresia de Neels Børn er Datteren *Wilhelmina Henrica*, der skal være døbt den 18de Juni 1787. Da han den 9de Februar 1787 søger om Indigenat³⁾, angiver han sin Familie til at bestaa af sex Personer, som maa være ham selv med Theresia de Neel og Børnene Joseph, Rosa, Carl og Ignatius, og Wilhelmina er paa det Tidspunkt endnu ikke født — og den lille i 1782 døbte Datter Marie Elisabeth er allerede død. Wilmina Henrica er som ganske ung — før 1801 — kommet til Admiralinde Lous »som antaget Barn«, og hun synes at være forblevet hos Admiralinden til dennes Død den 16de April 1830 hos hendes Datter og Svigersøn, i hvis Hjem hun har boet siden 1815—16, hvad der fremgaar af følgende. Admiralindens eneste voxne Datter *Mette Christine Caroline Lous*, døbt i Holmens Kirke 1780, 3die August, er i Aaret 1800, den 12te Juli blevet gift med den senere Oberst *Caspar Hermann von Benzon*, Søn af Oberstlieutenant *Christian Benzon* og *Albertine Christine von Heinen*, født 1774, 18de November og død i Kjøbenhavn 1842, 16de August. Den 30te Januar 1841 gjør dette barnløse Ægtepar Testamente saaledes²²⁾, at der af Formuen oprettes to Legater, nemlig 1. Det *Caroline Benzon Lou'ske* Legat og 2. *Caspar Benzons* Legat. Efter Testamentets § 10 sees det: »Mine Strasoldo, der har haft sit Ophold hos afdøde Admiralinde Lous og som for Tiden er gift med Gartner *Olsen* skal ubetinget, saalænge hun lever, nyde en Portion af Legatet eller 200 Rdlr. Sølv. .«. Men hun har sikkert ogsaa erholdt noget ved Admiralindens Død, hvad der har sat hende i Stand til at blive gift et Aarstid efter dette Dødsfald, thi den 4de November 1831 indgaar hun i Lyngby Kirke Ægteskab med Gartner *Niels Ditlev Olsen* i Virum, der er født 27de Juli 1806 i Svendborg. Da han dør allerede den 1ste August 1842, kan der paa det i den Anledning afholdte Skifte sees en Del om Ægte-

parrets Forhold. De har oprettet reciprokt Testamente og i dette tales der om, at de har en Formue af 700 Rdlr., som sikkert skyldes hende og vel stammer fra Admiralinden. Ægteparret har købt sig et Hus i Virum, som hun ved Mandens Død bliver hensiddende med i uskiftet Bo. Med lidt paa Kistebunden har hun endnu været et attraaværdigt Parti og 12te September 1845 ægter hun, 58 Aar gammel, i Lyngby Kunstdrejer Ole Adolph Maro Winding, der skal være født i Randers i 1812 og vel er identisk med det Drengbarn af samme Navn, der efter Lengnichs Kirkebogsuddrag skal være født den 9de Maj 1812 i Randers, som sjette Barn af Procurator Andreas Daniel Winding og Anna Elisabeth Møller. Henriette Strasoldo synes at have levet med denne Ægtefælle til sin Død den 19de September 1862 i Virum, som han bekendtgjør i Berlingske Tidende for 22de September s. A. saaledes:

»Efter et kort Sygeleje bortkaldte Gud til den evige Hvile, Fredagen den 19de September, min i 17 Aar tro og hengivne Kone Wilhelmine Henriette Vinding, født Strasoldo, hvilket her ved sørgeligst meddeles Slægt og Venner.

Virum den 20de September 1862.

O. A. M. Vinding.»

Den 20de s. M. er Enkemanden Vinding mødt op paa Nordre Birks Skifteret²⁴), hvor han anmelder Hustruens Død med Tilføjende, at hun ikke har efterladt sig Børn med Componenten, men har efterladt en udenfor Ægteskab avlet Søn Caspar Rudolph, 54 Aar gammel. Ifølge et oprettet Testamente er Længstlevende Afdødes eneste Arving.

Skiftet gaar sin Gang, og der fremlægges Samtykke af 14de Februar 1863 fra den Afdødes eneste Søn, Post- og Dampskibs-expediteur Caspar Rudolph i Bergen til, at Enkemanden indtil videre hensidder i uskiftet Bo, hvorefter han den 4de Marts 1863 erholder den fornødne Tilladelse.

Da Vinding imidlertid nogle Aar efter vil indgaa nyt Ægteskab, bliver den 6te Juni 1868²⁴) reassummeret: Boet efter afdøde Wilhelmine Henriette, født Strasoldo, og Kunstdrejer O. A. M. Vinding af Virum. Hendes eneste Søn og Arving, som nu kaldes Caspar Richard(!) Rudolph af Bergen er død, efterladende sig Enke og to myndige Børn, som Vinding vil have fyldestgjort, og da dette fremgaar at være sket af de nu fremlagte Attester, tiltræder Vinding som eneste og myndige Arving Boet, hvorefter han 14de August s. A. i Hellig Gejst Kirke ægter Enke efter en den 6te October 1863 i Nybrogade 16 afdød Tømrersvend Anders Lauritz Andersen, Caroline Wilhelmine, født Peter-

sen, der maa være født i 1824. Hun dør allerede den 19de August 1871, medens han, der ved sit andet Ægteskab har nedsat sig som Pantelaaner i Kjøbenhavn — han har vist fortsat en oprindelig af sin sidste Svigermoder allerede tidligere dreven Forretning, hun kaldes i Folketællingen 1850 for »Sættekone« — nu selv en tidlang fortsætter Forretningen. Senere kalder han sig Kunstdrejer og han dør endelig den 9de Marts 1890.

Af de ved det sidste Skifte i Nordre Birk i 1868 fremlagte Papirer fremgaar det, at Caspar Richard(!) Rudolph er død 9de Juni 1864, efterladende sig Enken Mette Margrethe Rudolph, født Roepstorff, og to myndige Børn, nemlig Herman Karl Gyldenstjerne Rudolph og Wilhelmine Henriette Rosenkrantz Rudolph.

Af Danmarks Adels Aarvog, Bind XXXIV, 1917, under Slægten de Roepstorff, sees det Side 439, at Mette Margrethe de Roepstorff, født 1799, 12 Januar, † 1884, 3die November, har været gift med Litograph Caspar Rudolph, født 5te Juni 1808. Jeg tænker, at han er identisk med det paa den herværende Fødselsstiftelse den 11te Juni 1808 døbte Barn Nr. 228, Kaspar Rudolph, som er født den 5te Juni 1808. Barnet maa være avlet under de forvirrede Forhold her i Kjøbenhavn under Bombardementet 1807.

Hvem Faderen til Wilhelmine Strasoldo's Barn Caspar Rudolph har været meldes der intet om, men der kan dog giennem Barnets Navn opstilles en temmelig sikker Formodning. Seer man hen til den Interesse, hun — ved til Efternavn at give Barnet sin gamle Faders Fornavn Rudolph — har vist, for gennem dette Navn at give Barnet en vis Tilknytning til hendes egen Slægt, saa var det jo muligt, at det ved Fornavnet »Caspar« var søgt knyttet til dets Fader — hvad der muligvis har været begge Forældres Ønske, og hvad jeg tror har været Tilfældet. Kaster man et Blik ud i hendes os bekendte Omgangskreds, støder vi paa Caspar Hermann von Benzon, Admiralinde Lous' Svigersøn, som den i 1807 unge Wilhelmine Strasoldo sikkert jævnlig er stødt paa. Og undersøger vi paany det af Ægteparret Caspar Hermann von Benzon og Caroline von Benzon, fød Lous, den 30te Januar 1841 oprettede Testamente²²⁾, saa have de »eftersom vi ingen Livsarvinger efterlader os — — besluttet efter begges Død, saaledes at disponere over for fælleds efterladte Formue

§ 1.

At der af de efter vor afdøde Svigermoder og Moder, Enkefru Admiralinde Dorothea Lous, fød Jenssenius, af mig Caroline Benzon i sin Tid arvede og paa hendes Navn tildels endnu lydende kongelige Obligationer skal oprettes et Legat under Navn af det »Caroline Benzon Louske Legat til Bedste

- A. for den afdøde Admiralinde Dorothea Lous, fød Jensenius, hendes Slægt saavel mandelig som qvindelig, og
 B. ligeledes for dem af afdøde Admiral Andreas Lous' Slægt og under

§ 20.

»Af alle vore øvrige Capitaler og Ejendele oprettes en Legat-capital under Navn af »Caspar Benzons Legat« for de Efternævnte af hans Slægt, som efter dette Legats Bestyrere maatte ansees — —

A.

Dette Legat oprettes til Bedste for nulevende Kammerjunker Jacob von Benzons, Afdøde Kammerherre P. Ulrik Frederik von Benzons og ligeledes afdøde Kammerjunker Major Lars von Benzons, ægte Børn og disses Descendenter.«

Ved Testamentet er Arvemidlerne saaledes bestemt til Gunst for en Kreds af det barnløse Ægtepars nærmeste Slægtninge, idet der dog ved forskellige §§ er sørget for en Del Personer, som i levende Live har staaet dem nær, med en Rentenydelse, og ligesom vi foran i § 10 fandt »Mine Strasoldo« betænkt efter det Forhold, hvori hun havde staaet til den afdøde Admiralinde med en Legatportion af det »Caroline Benzon Louske Legat«, saaledes findes der i § 20, under Punct H. en saalydende Bestemmelse vedrørende »Caspar Benzons Legat«:

H.

»Fire Legatportioner eller disses Beløb, 1200 Rdlr. Sølv, skriver Tolv Hundrede Rigsbankdaler Sølv, skulle efternævnte udenfor Familien ubetinget nyde aarlig, saalænge de leve, hver med det halve eller 600 Rdlr. Sølv, skriver Seks Hundrede Rigsbankdaler Sølv

1. Caspar Rudolph, Litograph, som for Tiden opholder sig i Bergen i Norge, og der er gift med en Frøken Röepstorff.
2. Carl Hansen, som har taget Skolelærer Examen paa Jonstrup Seminarium, og for Tiden opholder sig i Sieland.

Saa skal og disses Enker, naar de ikke ere traskilte, ubetinget nyde, saalænge de leve, hver 300 Rdlr. Sølv, skriver Tre Hundrede Rigsbankdaler Sølv.«

Af Papirerne paa Skiftet, da Fru Benzon er død 18de Januar 1861, sees det, at begge disse fornævnte Personer allerede fra 1846 har haft Understøttelse, at Caspar Rudolph den 30te Juli 1832 er ægteviet til Frøken Metha Margretha von Roepstorff, og at Skolelærer Carl Hansen, hvis fulde Navn er C a r l H e r m a n H a n s e n, er Skolelærer og Kirkesanger ved Ruds Vedby Kirke, Løve Herred, Holbæk Amt, samt endelig, at han lever i Ægteskab med C a t h r i n e A m a l i e J a c o b i n e H e l t, til hvem han er ægteviet den 9de December 1841. Efter »Den jonstrupske Stat 1790—1814«, Side 117, er Carl Herman Hansen født i Kjøbenhavn den 4de Februar 1817, opdraget hos Lærer Steenum i Tusse og efter hans

Død hos Lærer Peter Olsen sammesteds. 1840 Hjælpe­lærer i Udby, Koll: 20de November 1841, Lærer og Kirkesanger i Ruds Vedby, entlediget i Januar 1881 og død 16de Marts s. A.

Disse Data synes at tale for sig selv.

Henvisninger.

1. Kneschke (Ernst Heinrich, Prof. Dr.): Neues allgemeines deutsches Adels-Lexikon, 1870, v. Wurzbach (Dr. Constant v.): Biographisches Lexikon des Kaiserthum Oesterreich, 1879, Bind 39.
2. Commercecollegiets Forestillinger 1785, Nr. 18. Rigsarchivet.
3. Naturalisations-Patenterne, 1788, 15de Februar, R. Sielewsky. Rigsarchivet.
4. Kjøbenhavnske Skifter, 1840—41, Nr. 46, Krigsoancelliesecretair og forhen: Mynsterskriver Ludovico Ignatius de Strasoldo. Landsarchivet for Sjælland.
5. Som under 4.
6. Sjællandske Registre 1722, Side 270. Rigsarchivet og O. Nielsen: Kjøbenhavns Diplomatarium, Bind VIII, Side 553.
- 7 a. Rentekammeret, Kjøbenhavns Kontors Journal 1796, Nr. 1020.
Grev Strasoldo har ved et Par Arrangements, først ca. 1790 med Forvalteren ved Frederiks Kirkeplads, Schoubye, og endelig efter Ansøgning af 8. December 1796 til Rentekammeret, under 14. Januar 1797 erholdt Tilladelse til, mod en aarlig Godtgørelse af 4 Rdlr., at benytte et Stykke paa 37 Alens Længde og 33 Alens Bredde af den Del af Kirkepladsen, der grænser op til Bagsiden af det af ham beboede Hus, der som det foran saas's, er Bagbygningen til det nuværende Gadenummer 27 i Fredericiagade, og det er dette Areal, som Strasoldo dyrker som Have.
- 7 b. Finantz Collegii Journal, 1798, etv. 259. Rigsarchivet.
8. Commerce Collegii Danske Journal, 1794, Nr. 90. Rigsarchivet.
9. Commerce Collegii Danske Journal, 1795, Nr. 230. Rigsarchivet.
10. Industrifagets Journal, 1811, Nr. 664. Rigsarchivet.
11. Som under 9.
12. Executor og Commissarieskifter i Hof- og Stadsretten, 31/36, Benzon, Mette Christine Caroline, og tidl. af: Mand Oberst Caspar Hermann Benzon, 1864. Landsarchivet for Sjælland.
13. Industrifagets Journal 1807, Nr. 120, Rigsarchivet.
14. Industrifagets Journal 1806, Nr. 915. Rigsarchivet.
15. Som under Nr. 10.
16. Industrifagets Journal 1808, Nr. 1238. Rigsarchivet.
17. Industrifagets Journal 1811, Nr. 35. Rigsarchivet.
18. Hans Birch Dahlerup: »Mit Livs Begivenheder«, Bind II, 1815—1848, Kjøbenhavn 1909, Side 1.
19. Kjøbenhavnske Skifter 1824—25, Nr. 45, Greve Rudolph de Strasoldo. Landsarchivet for Sjælland.
20. Notarial Documenter 1821, Nr. 741. Landsarchivet for Sjælland.

21. Commercoecollegiet, Indberetninger fra Consulaterne i Italien, Nr. 505, Rigsarchivet, Kjøbenhavns Magistrats 1ste Secretariats Copiebog for 1823, Raadstuearchivet.
22. Som under Nr. 12.
23. Kjøbenhavns Amts Nordre Birks Skifteprotocol 1837—42, Side 537, Landsarchivet for Sjælland og Danske Cancellies 2 Departements Testamenter 1842, 66 B. Rigsarchivet.
24. Nordre Birks Skifteprotocol 1862—65, Folio 88 og 1865—68, Folio 411. Nordre Birks Skifteafdeling.

Af trykte Kilder skal jeg særlig henvise til de af Dr. phil. Louis Bobé i hans Værk »Efterladte Papirer fra den Reventlowske Familiekreds«, Bindene VI, Side 579, VII, Side 491 og VIII, Noterne Side 37, fremdragne Oplysninger om Grev Strasoldo, der har været mig til stor Nytte ved Udarbejdelsen af min foranstaaende Undersøgelse.
